

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΩΡΩΠΟΥ

Εβδομαδιαία έκδοση Του Ιερού Ναού Αγίων
Αποστόλων Πέτρου και Παύλου Πεύκης
Νικολάου Πλαστήρα και Πατριάρχου Γρηγορίου Ε'
Τηλ. 2108027738 email: agioi.apostoloi@gmail.com

«ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΝΤΙΣΤΑΣΟΙ»

ΚΥΡΙΑΚΗ 20 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2016. Θ' ΛΟΥΚΑ

Προεόρτια των εισοδίων της Θεοτόκου, Γρηγορίου οσίου του
Δεκαπολίτου, Πρόκλου Κωνσταντινουπόλεως
Έτος 9^ο Τεύχος 410

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣΟΔΙΩΝ ΤΗΣ ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

ΑΓΙΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΤΟΥ ΠΑΛΑΜΑ

«...Εάν το δένδρο αναγνωρίζεται από τον καρπό, και το καλό δένδρο παράγει επίσης καλό καρπό, η μητέρα της αυτοαγαθότητας, η γεννήτρια της αιώνιας καλλονής, πως δεν θα υπερείχε ασύγκριτα κατά την καλοκαγαθία από κάθε αγαθό εγκόσμιο και υπερκόσμιο; Διότι η δύναμη που καλλιέργησε τα πάντα, ο προαιώνιος και υπερούσιος Λόγος, από ανέκφραστη φιλανθρωπία και ευσπλαχνία για χάρη μας θέλησε να περιβληθεί τη δική μας εικόνα, για να ανακαλέσει τη φύση που σύρθηκε στον άδη και να την ανακαινίσει, γιατί είχε παλαιωθεί και να την αναβιάσει προς το υπερουράνιο ύψος της βασιλείας και θεότητός του. Και βρίσκει αυτήν την αειπάρθενη η οποία υμνείται από μας σήμερα που γιορτάζουμε την παράδοση εισοδό της στα άγια των αγίων και την εκλέγει ανάμεσα από όλους ανά τους αιώνες εκλεκτούς και θαυμαστούς και περιβόητους για την ευσέβεια και σύνεση και σε λόγια και σε έργα.

Ήταν αδύνατο η υψίστη και υπεράνω του νου καθαρότης, ο σαρκωθείς Λόγος, να ενωθεί με μολυσμένη φύση, γιατί ένα μόνο πράγμα είναι αδύνατο στο θεό, το να έλθει σε ένωση με ακάθατο, πριν αυτό καθαρισθεί. Γι' αυτό και χρειαζόταν κατ' ανάγκη μια τελείως αμόλυντη

και καθαρότατη παρθένο για κυφορία και γέννηση εκείνου που είναι και εραστής της και δοτήρας της καθαρότητας, η οποία και προορίσθηκε και φανερώθηκε και τό σχετικό με αυτήν μυστήριο τελέσθηκε, με πολλά παράδοξα γεγονότα.

Πρώτα η γέννησή της από το ζεύγος που ζητούσε με άσκηση και προσευχή τη λήξη της ατεκνίας τους και έλαβαν την υπόσχεση και συνέλαβαν τη τωρινή Θεομήτωρα. Και επειδή οι πολυάρετοι γονείς της πέτυχαν το ζητούμενο, έσπευσαν να εκπληρώσουν την προς το Θεό υπόσχεσή τους και μετά τον απογαλακτισμό την οδηγούν στο ιερό του Θεού και στον ιεράρχη που ευρίσκετο εκεί, αλλά και αυτή μόνη της με ελεύθερη γνώμη προσήλθε στο Θεό και διέμενε στα άγια των αγίων. Τρεφόταν δε από πάνω με άγγελο με απόρρητη τροφή που δυνάμωνε καλύτερα τη φύση της και τελειοποιούσε τον εαυτό της κατά το σώμα, ώστε το κατάλληλο καιρό να ανοιχθούν οι ουράνιες μονές και να δοθούν για αιώνια κατοίκηση σε όσους πιστεύουν στη παράδοξη γέννα της.

Έχοντας πλέον από τη μητρική ακόμη κοιλιά τέτοια θεία χαρίσματα και φυσικά δώρα, δεν δέχθηκε ούτε καμιά άλλη επίκτητη φύση (διότι έτσι νομίζω ότι πρέπει να ονομάζουμε τα από τους δασκάλους αποκτήματα) να εισφέρει μέσα της φοιτώντας σε δασκάλους. Αντίθετα, αφού παρέδωσε στο Θεό τον ηγεμονικό νου ως υπήκοο σε όλα, εγκατέλειψε δε τελείως τα διδάγματα των ανθρώπων και έτσι δέχθηκε άφθονη την από τα άνω σοφία, στο σημείο της ηλικίας που οι γονείς τοποθετούν τα παιδιά χωρίς τη θέλησή τους ως νήπια κάτω από τη καθοδήγηση νηπιαγωγού και τα παραδίδουν σε γραμματοδιδασκάλους, αυτή παρακάθεται μαζί με το Θεό σε άγια άδυτα σαν θεσπέσια ανάκτορα, ως βασιλικός έμψυχος θρόνος ανώτερος από κάθε έδρα, στολισμένος ολόκληρος με αρετές που πρόεπον σε τέτοιο βασιλέα που κάθεται σε αυτόν.

Μόλις τριών ετών που μόλις είχε αποκοπεί από το θήλασμα και τη δίαιτα της αγκαλιάς δείκνυε το πρόεπον σε όσους γνωρίζουν να κρίνουν αλάθευτα. Όταν έφθασε κοντά στα πρόθυρα του ιερού, ενώ νεάνιδες ευγενείς ντυμένες επάξια προς το γένος τους την περιστοιχίζαν κρατώντας λαμπάδες και έτσι με επισημότατη πομπή την προέπεμπαν με ευταξία προς το εσωτερικό, σε αυτό το σημείο φάνηκε ότι αισθανόταν καλύτερα από όλους όσα συμβαίνουν και πρόκειται να της συμβούν. Σεμνή τότε και χαρούμενη και θαυμαστή με το κατάλληλο παράστημα και ήθος και φρόνημα προχωρούσε και έρχεται σε συνάντηση με τον αρχιερέα.

Και αμέσως εγκατέλειψε όλους γονείς, τροφούς, συνομήλικες και αποχωρίστηκε από τους συναγμένους, μόνη εντελώς, χαρούμενη προχωρεί στον αρχιερέα ο οποίος την εισήγαγε στα άγια των αγίων και έπεισε όλους τους τότε ζώντας να δέχονται το γεγονός αυτό, με τη σύμπραξη και τη συναπόφαση του Θεού. Διότι επρόκειτο να γίνει σκεύος εκλογής, όχι όπως η κιβωτός γεμάτο σκιές και τύπους, αλλά γεμάτο αλήθεια, για να βαστάσει κυοφορώντας εκείνον τον ίδιο, του οποίου το όνομα είναι θαυμαστό. Τι σπουδαίο θαύμα;

Ας δούμε λοιπόν, πως τίθεται τέλος στους τύπους, πως πάνω σε εκείνη ακριβώς τη σκιαγραφία τελετουργείται η μορφή της αλήθειας. Εισήλθε στα πρόσκαιρα άγια των αγίων η παντοτινή αγία των αγίων. Εισήλθε η αχειροποίητη σκηνή του Λόγου, η λογική και έμψυχη κιβωτός του άρτου της ζωής που αληθινά αποστάλθηκε σε εμάς από τους ουρανούς. Εισήλθε η βίβλος της ζωής, που δεν δέχθηκε τύπους λόγου, αλλά τον ίδιο το Λόγο του Πατρός απορρήτως. Σε αυτήν την αληθινή κιβωτό παρίστανται όχι οι τύποι των αγγέλων, αλλά οι ίδιοι οι άγγελοι και το σπουδαιότερο είναι ότι δεν επεσκίαζαν απλά, αλλά διακονούσαν και υπηρετούσαν στη διατροφή. Διατροφή που δεν είναι δυνατό να πούμε ούτε τι ήταν, τόσο ξεπερνούσε σε θαυμασμό και το πολυθρύλητο εκείνο μάμμα.

Ο διακομιστής ήταν καθαρό σύμβολο της αγγελικής πολιτείας της Παρθένου σε αυτό το στάδιο της ηλικίας την υπηρετούσε συνεχώς και δεν την επεσκίαζε, υποσχόμενος σε αυτήν το μελλοντικό μεγαλείο. Αυτήν άλλωστε πρόκειται να επισκιάσει, όχι άγγελος ούτε αρχάγγελος ούτε τα ίδια τα Χερουβίμ και τα Σεραφείμ, αλλά η ίδια η ενυπόστατη δύναμη του Υψίστου. Τούτο μάλιστα δεν είναι επισκίαση αλλά καθαρά ένωση, όχι μόνο στη γαστέρα αλλά και μόρφωση. Και το μορφωμένο από τα δύο, δηλαδή από τη δύναμη του Υψίστου και στη παναγία και παρθενική εκείνη γαστέρα ήταν ο Λόγος Θεού σαρκωμένος.

Πω πω, σε ποιο βάθος μυστηρίου κατεβάσαμε το λογο! Και έτσι ζούσε λοιπόν σαν στο παράδεισο, βίο απαράσκευο, αφρόντιστο, αμέριμνο, αμέτοχο αγενών παθών, ζώντας μόνο για το Θεό, βλεπόμενη μόνο από το Θεό, τρεφόμενη μόνο από το Θεό και γενικά αφιερωμένη συνεχώς στο Θεό.

Ζούσε την ιερά ησυχία, τη στάση του νου και του κόσμου, τη λησμονιά των κάτω, την μύηση των άνω, την απόθεση των νοημάτων προς το καλύτερο, δια της παιδείας από την ησυχία που θεωρούμε μέσα το Θεό. Αφού λύθηκε από κάθε υλικό δεσμό ανυψώθηκε πάνω και από

αυτή τη συμπάθεια προς το σώμα της, σύνηψε το νου της με τη προς τον εαυτό στροφή και προσοχή και με τη αδιάλειπτο θεία προσευχή. Και δι' αυτής ερχόμενη τελείως στον εαυτό της και υπερβαίνοντας το πολύμορφο συρφετό των λογισμών, διέκρινε νέα και απόρρητη οδό στους ουρανοίς, που θα την έλεγα νοητή σιγή.

Αφού έτσι μνήθηκε στα ανώτατα μυστήρια με αυτές τις ακρότατες θεωρίες και κατά το τρόπο αυτόν ενώθηκε και αφομοιώθηκε με το Θεό, μόνη αυτή στους αιώνες επετέλεσε αυτή την υπερφυά πρεσβεία για χάρη μας και μόνη της την αποπεράτωσε, πραγματοποιώντας το μέγα και το πάνω από το μέγα κατόρθωμα. Διότι δεν έγινε μόνο καθ' ομοίωση Θεού, αλλά και έκαμε το Θεό καθ' ομοίωση ανθρώπου. Και δεν το έκανε αυτό πείθοντάς τον, αλλά και τον κυοφόρησε ασπόρως και τον γέννησε αφράστως, κατά την χάρη από το Θεό (γι' αυτό και προσαγορεύθηκε από τον αρχάγγελο, κεχαριτωμένη).

Ποιος μπορεί να περιγράψει τα μεγαλεία σου, παρθένε; Έγινες Θεομήτωρ, ένωσες το νου με το Θεό, ένωσες το Θεό με τη σάρκα, έκανες το Θεό υιό ανθρώπου και τον άνθρωπο υιό Θεού, συμφιλίωσες τον κόσμο με τον ποιητή του κόσμου. Μας δίδαξες με έργα ότι το θεωρείν δεν προσγίνεται μόνο με αίσθηση ή και λογισμό στους πραγματικούς ανθρώπους (διότι τότε θα ήσαν λίγο μόνο καλύτεροι από τα άλογα), αλλά πολύ περισσότερο με τη κάθαρση του νου και τη μέθεξη της θείας χάριτος, κατά την οποία εντρυφούμε στα θεοειδή κάλλη όχι με λογισμούς, αλλά με άυλες επαφές. Έκαμες τους ανθρώπους ομοδίαιτους με τους αγγέλους, ή μάλλον αξίωσες και μεγαλύτερων βραβείων, αφού συνέλαβες από το άγιο Πνεύμα θεανδρική μορφή και την γέννησες παράδοξα και κατέστησες την ανθρώπινη φύση απορρήτως συμφυή και, θα λέγαμε, ομόθη με τη θεία φύση.

Ας φυλάττουμε επομένως τη προς το Θεό και προς αλλήλους ενότητα, που έχει εντυπωθεί σ' εμάς από το Θεό θείως, δια των δεσμών της αγάπης. Ας βλέπουμε πάντοτε προς τον άνω γεννήτορα. Ας υψώσουμε άνω προς αυτόν τη καρδιά μας. Ας παρατηρήσουμε το μέγα τούτο θέαμα, τη φύση μας να συνδιαιώνίζει άυλως με το πυρ της Θεότητας, και, αποβάλλοντας τους δερμάτινους χιτώνες, που έχουμε ενδυθεί από τη παράβαση, ας σταθούμε σε αγία γη, αναδεικνύοντας ο καθένας μας τη δική του γη αγία δια της αρετής και της προς το Θεό σταθερής αφοσιώσεως, να φωτισθούμε και φωτιζόμενοι να συνδιαιώνίσουμε σε δόξα της τρισηλίας Θεότητας που πρέπει κάθε δόξα, κράτος, τιμή και προσκύνηση τώρα και στους ατέλειωτους αιώνες. Γένοιτο...».